

[Ib Thyrogod.]

retning om disse ting, da han underskrev den.

Endvidere gør jeg opmærksom på, at kontorchef Smiths skrivelse til Rasmussen & Schiøtz var udfærdiget af ham selv. Den var ikke forelagt departementschefen i boligministeriet — den var drøftet med departementschef Erik Ib Schmidt i finansministeriet — den var ikke tiltrådt af ministeren, som var bortrejst, og den var heller ikke forelagt for den fg. boligminister, forsvarsminister Ninn-Hansen.

Det er altså det, som foreligger på dette tidspunkt, at boligministeren på grundlag af et ændringsforslag fra finansministeriets embedsmænd forelægger sagen på den måde, som det sker, og det er det, man først og fremmest retter sine bebrejdelser imod.

Går man længere frem i bevillingssagen for finansudvalget, så vil man se, at denne falder i to afdelinger, nemlig først lejen og lejemålets godkendelse og senere købet af ejendommen. Boligministeren har været af den opfattelse, som han har givet udtryk for over for kommissionsdomstolen — og som altså deles af finansministeren og finansministeriets embedsmænd — at der ikke forelå nogen forpligtelse for staten. Dette er også den almindelige opfattelse blandt folketingets medlemmer, at embedsmænd normalt ikke kan forpligte staten, at det skal være ministeren og med finansudvalgets godkendelse.

Det er jo ikke første gang, vi diskuterer disse spørgsmål. I forbindelse med Vagn Jensen-sagen diskuterede vi for en del år tilbage Jonstrup Seminarium-sagen, og da mindes jeg, at den daværende formand for folketinget, Gustav Pedersen, udtrykkelig sagde, at det var folketingets afgørelse, og at en embedsmand ikke kunne træffe aftaler på statens vegne. Dette synspunkt, at en embedsmand ikke kan forpligte staten, er altså ret grundfæstet blandt folketingets medlemmer og naturligvis også blandt ministrene. Boligministeren måtte få den bestemte opfattelse, at der ikke forelå nogen endelig og bindende aftale for staten. Må jeg i denne forbindelse ligesom hr. Langkilde henvise til indholdet af skrivelsen set i forhold til den tidligere skrivelse fra dagen forud og navnlig de mange forbehold, der tages om den nærmere udformning, og

endelig at det helt afgørende, som faktisk var afgørende for, om sagen overhovedet kunne komme igennem, nemlig betalingen af det meget store millionbeløb i forbindelse med sagens påbegyndelse, var henlagt til finansudvalgets endelige godkendelse. Dette er altså, hvad der foreligger.

Dernæst bebrejder man boligministeren, at han efter de samtaler, han har haft med departementschef Skalts og kontorchef Smith, ikke går til finansudvalget hermed. Jeg må her igen nævne, at kammeradvokaten jo havde taget afstand under handlingerne fra dette erstatningskrav, at boligministeren stadig havde finansministeriets embedsmænd, som var sagkyndige på finansudvalgsanliggender, på sin side i sin opfattelse vedrørende dette spørgsmål, og så i øvrigt henvise til de øvrige synspunkter, som hr. Langkilde har fremført vedrørende dette spørgsmål.

Jeg må derfor mene, at såvel spørgsmålet om, hvorvidt boligministeren har forsømt sin forpligtelse til rettidigt og på rimelige vilkår at tilvejebringe lokaler til kildeskatteadministration, som spørgsmålet om, hvorvidt han har afgivet urigtige eller vildledende oplysninger eller undladt at afgive oplysninger af væsentlig betydning, efter det foreliggende materiale må besvares med et klart nej. Han har ikke forsømt nogen forpligtelse, han har ikke afgivet urigtige oplysninger eller forholdt finansudvalget oplysninger af væsentlig betydning — efter hans egen bedømmelse af disse spørgsmål, som var støttet af sagkyndige, navnlig embedsmændene i finansministeriet.

Hr. Lysholt Hansen og hr. K. Axel Nielsen har rejst det spørgsmål, om folketinget nu har tilstrækkelige oplysninger til at bedømme denne sag, og har efterlyst en vurdering, idet man her har henvist til den såkaldte Kjærboel-sag, hvor der blev foretaget en undersøgelse af tre dommere, som foretog undersøgelsen af de nærmere omstændigheder i forbindelse med Grønlandsskibets forlis, hvilken betænkning gav anledning til en folketingsdebat her i 1959. Hvis man ser nærmere på den debat, der fandt sted dengang, og som jo medførte, at socialdemokratiet afviste, at der skulle blive tale om rigsretsanklage mod fhv. minister Kjærboel, så vil man se, at der ikke fra de dommers side, som foretog denne